Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul central (judecător Steliana Lazari)
Dosarul nr. 2r-102/26 (nr. 2-26030118-03-2r-01042026)

C U R T E A D E A P E L NORD
Colegiul civil şi de contencios administrativ
D E C I Z I E

14 iulie 2026 mun. Bălţi

în componența:
Președintele completului, judecător Radu Holban
Judecătorii Mariana Sajin, Svetlana Ghercavii

examinând, fără citarea părților, recursul declarat de *****,
în cauza civilă la cererea depusă de *****, cu privire la eliberarea ordonanței de protecție pentru victimele violenței în familie, împotriva presupusului agresor *****,
împotriva încheierii Judecătoriei Orhei sediul central din 12 martie 2026, -

c o n s t a t ă :

La 11 martie 2026, *****, prin avocatul Diana Munteanu, s-a adresat în judecată, cu cerere privind eliberarea ordonanței de protecție pentru victimele violenței în familie, împotriva acțiunilor presupusului agresor *****.

În motivarea cererii a menționat că, *****, este fostul soț, care au divorțat la *****5, de la viața conjugală au doi copii, dintre care doar unul este minor.

Mai relatează *****, că în luna decembrie 2025, a fost emisă ordonanță de protecție a victimelor violenței în familie, asupra violenței fostului soț *****, și din acel moment agresorul s-a separat cu traiul.

A invocat că, chiar dacă locuiesc separat, în familia acestora persistă violență psihologică aplicată de agresor asupra victimei, precum și a copiilor, provocată prin suferințe psihice, stări tensionate, înjurături, luare în derâdere, gelozie.

Relatează, că la 09 martie 2026, *****, a venit la domiciliu de pe *****, din *****, a inițiat un conflict, a numit-o cu cuvinte necenzurate, soldându-se cu

aplicarea forței fizice, cauzându-i leziuni corporale. Totodată acesta a aplicat forța fizică și asupra fiicei *****, care s-a implicat în apărarea mamei, cauzându-i leziuni corporale., actele de violență au avut loc și în prezența fiicei minore, care au avut un impact puternic emoțional asupra acesteia. Fiind prezent la domiciliu comun, agresorul a început a scoate din casă lucrurile comune.

Văzând că conflictul i-a amploare victima a apelat la serviciul 112, depunând plângere la organul de poliție.

Ulterior, la 10 martie 2026, *****, a revenit, iar la domiciliul comun, în timp ce ***** era la serviciu, și a scos discul de memorie de la camera de supraveghere, amplasată în gospodărie pentru a șterge probele video.

Susține *****, că ***** a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 78^1 Cod Contravențional, fiindu-i aplicată sancțiune sub formă de muncă neremunerată în mărime de 50 ore.

Astfel, consideră victima, că este expusă violenței, iar pentru a preîntâmpina pe viitor pericolul asupra securității, sănătății și bunăstării personale, solicită eliberarea ordonanței de protecție a victimelor violenței familiei pe un termen de 90 zile.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul central din 12 martie 2026 s-a admis parțial, cererea depusă de victima *****, cu privire la eliberarea ordonanței de protecție pentru victimele violenței în familie, față de agresorul *****.

S-au stabilit pentru *****, pe o perioadă de 30 zile, următoarele măsuri de protecție a victimelor violenței în familie, de la acțiunile agresorului *****, după cum urmează:

- S-a obligat *****, să părăsească temporar locuința situată în raionul Orhei, *****
- S-a obligat *****, să stea departe de locuința situată în *****, ***** (cu excepția locului de muncă), să nu se apropie de victimă, la o distanță de cel puțin de 500 m (iar la locul de muncă nu mai mult de 200 m);
- S-a interzis lui *****, de a contacta sub orice formă, în persoană, telefonic, prin corespondență sau în orice altă formă, cu victima *****.

S-a explicat părților că măsurile de protecție pot fi retrase odată cu dispariția pericolului care a condiționat luarea acestor măsuri și pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condițiilor prevăzute în prezenta ordonanță.

S-a încasat din contul agresorului *****, în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 250,00 lei.

S-a încasat din contul agresorului *****, în beneficiul Judecătoriei Orhei taxa de timbru în mărime de 200 lei.

Măsurile de protecție aplicate agresorului ***** s-au aplicat cu monitorizare electronică, în modul prevăzut de lege.

S-a dispus asigurarea executării și supravegherea ordonanței de protecție Inspectoratului de Poliție Orhei și Inspectoratului Național de Probațiune, Biroul de Probațiune Orhei.

Solicitarea recurentului:

La 18 martie 2026 ***** a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Orhei, sediul central din 12 martie 2026, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii contestate.

Potrivit art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că, încheierea recurată a fost emisă la 12 martie 2026, dovada recepționării acesteia nu este, astfel, recursul depus la 18 martie 2026 este declarat în termen.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, recurentul a reiterat că, încheierea contestată se bazează pe o apreciere arbitrară a probelor, instanţa a omis să analizeze în mod obiectiv şi complet materialul probator, în lipsa unor dovezi care să confirme existenţa unui act de violenţă sau a unui pericol iminent, aplicarea măsurilor de protecţie apare ca fiind neântemeiată şi disproporţionată.

În susţinerea acestui fapt menționează că, conform DEX-ului, „altercaţie” reprezintă: schimb violent de cuvinte între două sau mai multe persoane.

Mai mult ca atât, la materialele cauzei în primă instanţă au fost anexate probe video care dovedesc nevinovăţia lui *****, precum că acesta nu a manifestat niciun act de violenţă nici faţă de fiica sa şi nici faţă de mama acesteia. însă, deşi

instanţa a reţinut acest fapt în motivarea încheierii, a luat o hotărâre arbitrară şi care se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

Menționează că, instanţa indică în motivare faptul că: „Reieşind din circumstanţele de fapt stabilite, instanţa ajunge la concluzia că normele sus indicate au incidenţă asupra cazului dat, fiind aplicabile speţei prevederile Legii nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie”.

La fel de fond a menţionat, în general, dispoziţiile legale - art. 2 şi art. 3 din Legea nr. 45 din 01.03.2007 - şi, ulterior, a indicat că acestea sunt aplicabile în cauză, fară a preciza însă modul concret în care ar fi incidente la speţă şi la ce tip de violenţă ne referim. Din analiza înceheirii rezultă că instanţa a exclus violenţa fizică, dar despre existenţa sau inexistenţa altor forme reglementate de lege nu a indicat.

Invocă că, simplul fapt că pârâtul vine la domiciliul comun, chiar şi noaptea, nu constituie prin sine violenţă, or, părţile sunt coproprietari ai locuinţei, astfel încât pârâtul are dreptul să intre în locuinţă. La caz nu a fost demonstrat în primă instanţă că există acte concrete de intimidare, ameninţare sau agresiune.

La fel, consideră că la caz, nu este prezenţa unei violenţe economice, deoarece recurentul a luat lucruri personale, precum şi aparatul de cafea, care îi aparţine ca bun personal.

Susține că, nu este demonstrată existenţa unui act de violenţă, dar, cel mult, un conflict civil între foştii soţi, Respectiv, prima instanţă neîntemeiat a dispus aplicarea ordonanţei de protecţie în cauză, iar această încheiere se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

Reieşind din natura şi lipsa probatoriului administrat care să demonstreze actele de violenţă în prezenta cauză, instanţa de fond urma să respingă cererea de aplicare a măsurii de protecţie.

Circumstanţele de fapt relatate în cauză nu atestă prezenţa unui pericol real şi imediat pentru viaţa şi/sau integritatea fizică a victimei. Susține că, în cazurile de violenţă în familie, scopul eliberării ordonanţei de protecţie constă în prevenirea unui risc real şi imediat, atunci când sunt puse în pericol viaţa şi sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei acesteia, în prentâmpinarea unor noi acte de violenţă asupra victimei şi/sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei sau a averii comune a familiei.

La determinarea existenţei violenţei psihologice, care ar necesita emiterea ordonanţei de protecţie, urmează a fi luat în calcul faptul că, din definiţia legală a acestui tip de violenţă, rezultă că manifestările descrise de legiuitor trebuie să se desfăşoare pe o perioadă de timp suficient de lungă pentru a determina crearea unei stări de suferinţă psihologică victimei, respectiv să prezinte caracter repetitiv şi o intensitate care să conducă la formarea, în plan psihic, a credinţei sincere că aceste violenţe sunt reale.

Consideră că nu au fost prezentate dovezi care ar demonstra că victima se află într-un pericol imediat sau constant, precum şi faptul că viaţa şi sănătatea acesteia sunt puse în pericol ori că neaplicarea măsurii de protecţie ar putea genera un risc real şi imediat.

Din circumstanţele cauzei, inclusiv din videoclipul anexat în instanţă, rezultă că instanța de fond a făcut o interpretare eronată a acestei probe, deoarece din proba anexată nu rezultă existenţa vreunei forme de violenţă, dar existenţa unor neînţelegeri de familie.

Aprecierea instanței de recurs:

Verificând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu încheierea contestată şi normele legale relevante speţei, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord consideră recursul neîntemeiat din considerentele ce succed.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

Potrivit art. 427 lit. a) Codul de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.

Probatoriul cauzei atestă că, la 11 martie 2026, *****, prin avocatul Diana Munteanu, s-a adresat în judecată, cu cerere privind eliberarea ordonanței de protecție pentru victimele violenței în familie, împotriva acțiunilor presupusului agresor *****.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul central din 12 martie 2026 s-a admis parțial, cererea depusă de victima *****, cu privire la eliberarea ordonanței de protecție pentru victimele violenței în familie, față de agresorul *****.

S-au stabilit pentru *****, pe o perioadă de 30 zile, următoarele măsuri de protecție a victimelor violenței în familie, de la acțiunile agresorului *****, după cum urmează:

- S-a obligat *****, să părăsească temporar locuința situată în raionul Orhei, *****

- S-a obligat *****, să stea departe de locuința situată în *****, ***** (cu excepția locului de muncă), să nu se apropie de victimă, la o distanță de cel puțin de 500,00 m (iar la locul de muncă nu mai mult de 200 m);

- S-a interzis lui *****, de a contacta sub orice formă, în persoană, telefonic, prin corespondență sau în orice altă formă, cu victima *****.

***** a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Orhei, sediul central din 12 martie 2026, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii contestate.

Pentru a se expune asupra argumentelor recurentului privind temeinicia şi legalitatea actului judecătoresc contestat Colegiul civil reţine următoarele prevederi legale ce guvernează speţa:

În conformitate cu art. 278^7 alin. (1) Codul de procedură civilă, instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea, prin urmare termenul de 24 de ore este un termen special prevăzut de lege, prin urmare mijlocele de comunicare efectuate de către instanţa de fond, sunt prevăzute de lege, recurentul fiind legal citat despre locul, data şi ora examinării cererii.

Potrivit art. 8 din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950, orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenţei sale. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

Conform art. 5 alin. (1) Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege,

pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

În conformitate cu prevederile art. 278^4 alin. (1), (2) Codul de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vârstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliţie, organul de asistenţă socială sau de către procuror. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie în interesele copilului sau ale persoanei în privinţa căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea şi protecţia personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire şi în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se depune la instanţa judecătorească competentă de la domiciliul sau locul de aflare a victimei sau a agresorului, de la locul unde victima a solicitat asistenţă sau de la locul unde a avut loc actul de violenţă.

Potrivit art. 278^6 alin. (3) Codul de procedură civilă, declaraţia independentă a victimei este suficientă pentru emiterea ordonanţei de protecţie în caz de pericol iminent de comitere a violenţei fizice. Instanţa de judecată poate solicita, după caz, organului de asistenţă socială sau poliţiei prezentarea unui raport de caracterizare a familiei vizate şi a presupusului agresor. Instanţa de judecată poate solicita şi alte acte necesare pentru examinarea cererii.

Art. 2 din Legea nr. 45-XVI din 01.03.2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei împotriva femeilor şi a violenţei în familie, stabileşte că, violenţă în familie sunt acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral.

Potrivit aceluiaşi articol, este definită acte de violență fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privința altui membru al aceleiași familii, prin care s-a

cauzat victimei prejudiciu material sau moral. *Violență fizică* reprezintă – vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, în orice formă și de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acțiuni cu efect similar. *Violență psihologică* reprezintă – impunere a voinței sau a controlului personal, provocare a stărilor de tensiune și de suferință psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, șantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, prin amenințări verbale, prin afișare ostentativă a armelor sau prin lovire a animalelor domestice; neglijare; implicare în viața personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenție, inclusiv în locuința familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere a realizării profesionale, interzicere a frecventării instituției de învățământ; deposedare de acte de identitate; privare intenționată de acces la informație; alte acțiuni cu efect similar.

Iar potrivit art. 3 alin. (1) şi (2) al Legii enunţate, (1) Subiecţi ai violenţei în familie sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.

(2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt: a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii; b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

În conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr.45-XVI din 01.03.2007, victimei i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor legitime.

Totodată, în acord cu art. 15 alin. (1) din Legea menţionată, (1) Instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii, o ordonanţă de protecţie, prin care poate oferi asistenţă victimei şi copiilor ei, aplicînd agresorului următoarele măsuri: a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună ori de a sta departe de locuinţa victimei, fără a decide asupra modului de proprietate asupra bunurilor; b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea acesteia, excluzînd şi orice contact vizual cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; c) interzicerea oricărui contact,

inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea; d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează; e) obligarea, pînă la încetarea măsurilor de protecţie, de a contribui la întreţinerea copiilor pe care îi are în comun cu victima; g) limitarea drepturilor în privinţa bunurilor aflate în posesia şi folosinţa victimei; h) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere pentru reducerea violenţei sau pentru înlăturarea ei; j) interzicerea de a păstra şi purta armă; k) obligarea agresorului de a elimina din dispozitivul digital şi/sau dintr-un sistem informaţional datele informatice cu conţinut abuziv.

În conformitate cu capitolul XXII[2] Codul de procedură civilă cu privire la aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violenţă în familie, cât şi din prevederile art.15 alin.(1) al Legii nr. 45-XVI din 01.03.2007, în raport cu circumstanţele speţei, Colegiul civil conchide că, prima instanţă just şi motivat a dispus prin încheierea şi ordonanţa de protecţie emisă de Judecătoriei Orhei, sediul central din 12 martie 2026, aplicarea măsurilor de protecţie a victimelor violenţei în familie, împotriva acţiunilor agresorului *****, cu emiterea ordonanţei judecătoreşti.

Totodată, instanţa de recurs atestă că, părţile întrunesc calitatea din prevederile art. 3 alin.(2) lit. a) al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie şi sunt subiecţii ai violenţei în familie, or, victima ***** şi agresorul ***** sunt persoane aflate în divorţ.

Astfel, în speţă, Colegiul civil constată că, ***** este victimă a violenţei în familie, care urmează a fi protejată de stat prin intermediul instituţiilor de drept, căruia îi revine obligaţia pozitivă de a acţiona în scopul garantării dreptului la respectarea vieţii private şi de familie, protecţiei efective împotriva violenţei în familie, dar în măsura în care se fac vinovaţi agresorii, în măsura în care a fost supusă violenţei.

Prin urmare, Colegiul civil notează că în cazurile de violenţă în familie, scopul eliberării ordonanţei de protecţie constă în prevenirea unui risc real şi imediat, or, sunt puse în pericol viaţa şi sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violenţă asupra victimei şi/sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

La fel, instanţa de recurs are în vedere că, declaraţia independentă a victimei este suficientă şi nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanţei de protecţie doar în caz de pericol eminent de comitere a violenţei fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja şi se pot repeta. Or, nu poate fi reţinută alegaţia recurentului că, victima nu a prezentat probe în vederea susţinerii cererii sale.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă că anterior încheierii contestate, a fost dispusă încheiere distinctă de aplicare a măsurilor de protecţie, ca urmare a constatării unor acte de violenţă în familie exercitate de către recurent. Acest fapt denotă caracterul repetat, persistent al comportamentului violent, precum şi ineficienţa măsurilor anterioare în vederea stopării conduitei abuzive.

Instanţa de recurs reţine că, reiterarea actelor de violenţă constituie un element esenţial în aprecierea gradului de pericol la care este supusă victima, fiind suficient, în sine, pentru a justifica necesitatea menţinerii şi chiar intensificării măsurilor de protecţie, în scopul prevenirii unor noi fapte prejudiciabile.

Instanţa mai constată că scopul măsurilor de protecţie nu este sancţionator, ci preventiv, acestea fiind menite să asigure protecţia efectivă şi imediată a victimei, iar nu să sancţioneze agresorul. Prin urmare, menţinerea încheierii din 12 martie 2026 este proporţională, necesară şi justificată, raportat la circumstanţele concrete ale cauzei.

În aceeaşi ordine de idei, Colegiul civil atrage atenţia asupra faptul că, anterior în familia *****au mai avut loc scene de violență și prin hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 02.12.2025, agresorul ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 78^1 Cod contravențional, fiind aplicată sancțiune contravențională sub formă de 50 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În continuare, instanţa de recurs reţine că, determinând faptul existenţei violenţei psihologice, care ar necesita emiterea ordonanţei de protecţie, urmează a fi luat în calcul faptul că, din definiţia legală a acestui tip de violenţă rezultă că, manifestările descrise de legiuitor trebuie să se desfăşoare pe o perioadă de timp suficient de lungă ca să determine crearea unei stări de suferinţă psihologică victimei, respectiv să prezinte caracter repetitiv şi de intensitate care să conducă la formarea în plan psihic a credinţei sincere că aceste violenţe sunt reale.

Astfel, în accepţiunea instanţei de recurs, măsurile acordate prin încheierea şi ordonanţa de protecţie emisă de Judecătoriei Orhei sediul central din 12 martie 2026 sunt adecvate şi suficiente circumstanţelor cauzei şi asigură protecţia necesară a victimei.

În acest context, Colegiul civil atestă că, potrivit jurisprudenţei CEDO, în cazurile de violenţă domestică, drepturile agresorului nu pot să ia locul drepturilor victimei la viaţă şi integritatea fizică şi mentală. Tema violenţei în familie nu este o chestiune privată sau de familie, ci o chestiune de interes public, care implică acţiunea eficientă a statului (hotărârea din 09.06.2009 în cauza *Opuz c. Turciei*, cererea nr.33401/02).

Circumstanţe similare au fost constatate şi în Hotărârea CEDO din 28.05.2013 în cauza *Eremia si alţii contra Moldovei* (cererea nr. 3564/11) pct. 76, unde Curtea a invocat faptul că Republica Moldova a încălcat obligaţia sa pozitivă în temeiul art. 8 al Convenţiei, când Curtea expres a indicat că una din obligaţia pozitivă a statului în temeiul art. 8 CEDO este ca autorităţile naţionale să i-a măsuri adecvate în vederea exercitării obligaţiilor pozitive de a proteja victimele violenţei în familie.

Subsecvent, instanţa de recurs subliniază că, restricţiile impuse sunt limitate în timp şi proporţionale cu scopul urmărit, iar dreptul la viaţă, integritate fizică şi securitate personală al victimei prevalează în raport cu interesele individuale ale agresorului.

Reieşind din cele invocate, instanţa de recurs stabileşte că recursul formulat de ***** urmează a fi respins ca neîntemeiat iar încheierea primei instanţe menţinută ca fiind legală şi întemeiată.

Potrivit art. 428 alin. (1) CPC, decizia instanţei de recurs emisă după examinarea recursului împotriva încheierii rămîne irevocabilă din momentul emiterii. Decizia se plasează pe pagina web a instanţei la data emiterii.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord, -

D e c i d e:

Respinge recursul declarat de *****.

Menține încheierea Judecătoriei Orhei sediul central din 12 martie 2026, emisă în cauza civilă la cererea depusă de *****, cu privire la eliberarea ordonanței de protecție pentru victimele violenței în familie, împotriva presupusului agresor *****.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecător Radu Holban

Judecătorii Mariana Sajin

Svetlana Ghercavii